ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 17ης Ιουνίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-52/00,

Coe Clerici Logistics SpA, με έδρα την Τεργέστη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους G. Conte, G. M. Giacomini και E. Minozzi, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους R. Lyal και L. Pignataro, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

υποστηριζόμενης από την

Autorità Portuale di Ancona, εκπροσωπούμενη από τους S. Zunarelli, C. Perrella και P. Manzini, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του εγγράφου της Επιτροπής της 20ής Δεκεμβρίου 1999 (D 17482), αφορώντος την άρνησή της να δώσει συνέχεια στη θεμελιούμενη στα άρθρα 82 ΕΚ και 86 ΕΚ καταγγελία της προσφεύγουσας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 19ης Σεπτεμβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Εν συνεχεία της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1991, C-179/90, Merci convenzionali porto di Genova (Συλλογή 1991, σ. I-5889), οι ιταλικές αρχές εξέδωσαν μεταξύ άλλων τον νόμο 84/94, της 28ης Ιανουαρίου 1994, περί προσαρμογής της λιμενικής νομοθεσίας (*GURI* αριθ. 21, της 4ης Φεβρουαρίου 1994, στο εξής: νόμος 84/94), και την απόφαση 585 του Υπουργείου Μεταφορών και Ναυσιπλοΐας, της 31ης Μαρτίου 1995, σχετικά με την προβλεπόμενη στο άρθρο 16 του νόμου 84/94 κανονιστική ρύθμιση (*GURI*, αριθ. 47 της 26ης Φεβρουαρίου 1996, στο εξής: απόφαση 585/95), πράξεις οι οποίες μεταρρύθμισαν το ισχύον νομικό πλαίσιο στον τομέα των ιταλικών λιμένων.

2 Στο πλαίσιο της οικείας μεταρρυθμίσεως, η δραστηριότητα των πρώην λιμενικών εταιριών, οι οποίες κατέστησαν λιμενικές αρχές δυνάμει του νόμου 84/94, περιορίστηκε στη διαχείριση των λιμένων, ενώ τους απαγορεύεται εφεξής να παρέχουν, άμεσα ή έμμεσα, λιμενικές υπηρεσίες, οι οποίες συνίστανται, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 16, παράγραφος 1, του νόμου 84/94, στη φόρτωση, εκφόρτωση, μεταφόρτωση, αποθήκευση και εν γένει διαχείριση των εμπορευμάτων και λοιπών αγαθών που εκτελούνται στη λιμενική ζώνη.

3 Οι λιμενικές αρχές απολαύουν νομικής προσωπικότητας δημοσίου δικαίου και είναι επιφορτισμένες, μεταξύ άλλων, να αναθέτουν κατά παραχώρηση σε λιμενικές επιχειρήσεις την εκμετάλλευση αποβαθρών.

4 Συναφώς, το άρθρο 18, παράγραφος 1, του εν λόγω νόμου ορίζει ότι μπορούν να παραχωρούνται για την εκτέλεση λιμενικών εργασιών οι δημόσιοι χώροι και οι αποβάθρες που κείνται εντός της λιμενικής ζώνης, εκτός των δημοσίων κτηρίων τα οποία χρησιμοποιούν οι δημόσιες διοικητικές υπηρεσίες για την εκτέλεση των καθηκόντων που συνδέονται με τις ναυτιλιακές και λιμενικές δραστηριότητες. Το άρθρο 18, παράγραφος 2, του νόμου 84/94 καθορίζει, επιπλέον, τα κριτήρια που πρέπει να τηρούν οι λιμενικές αρχές για τη χορήγηση των αδειών παραχωρήσως ώστε να διατηρούνται, εντός της λιμενικής ζώνης, λειτουργικοί χώροι για την εκτέλεση λιμενικών εργασιών από άλλες, μη παραχωρησιούχους, επιχειρήσεις.

5 Η απόφαση 585/95 προβλέπει ότι η λιμενική αρχή μπορεί να επιτρέπει τη διενέργεια πράξεων αυτοδιαχειρίσεως, ήτοι να παρέχει τη δυνατότητα σε πλοίο να διενεργεί λιμενικές εργασίες με το εργαζόμενο επί του πλοίου προσωπικό, κατά παρέκκλιση από τις χορηγούμενες άδειες παραχωρήσεως. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 8 της εν λόγω αποφάσεως, η λιμενική αρχή μπορεί να χορηγεί στους θαλάσσιους μεταφορείς ή στις επιχειρήσεις ναυσιπλοΐας την άδεια διενεργείας λιμενικών πράξεων κατά την άφιξη ή την αναχώρηση πλοίων που διαθέτουν ίδια μηχανικά μέσα και ίδιο προσωπικό.

6 Η εγκύκλιος 33, της 15ης Φεβρουαρίου 1996, της γενικής διευθύνσεως θαλάσσιας και λιμενικής εργασίας του ιταλικού Υπουργείου Μεταφορών και Ναυσιπλοΐας αποσαφηνίζει το περιεχόμενο του άρθρου 8 της αποφάσεως 585/95, προβλέποντας τις προϋποθέσεις ασκήσεως της αυτοδιαχειρίσεως. Συναφώς, διευκρινίζεται ότι οι πράξεις αυτοδιαχειρίσεως δεν μπορούν να διενεργούνται στις αποβάθρες ή στις παραχωρηθείσες ζώνες παρά μόνον λόγω ελλείψεως ή ανεπαρκείας χρησιμοποιουμένων για δημόσια χρήση χώρων, εναπόκειται δε στη λιμενική αρχή να ρυθμίζει την εν γένει άσκησή τους ειδικότερα, για κάθε πράξη παραχωρήσεως, σε συμφωνία με τον κατά παραχώρηση εκμεταλλευόμενο.

7 Όσον αφορά τον λιμένα της Αγκόνας, η Autorità Portuale di Ancona (λιμενική αρχή Αγκόνας) χορήγησε άδειες σε τρεις επιχειρήσεις: στην Ancona Merci (αποβάθρες 1, 2, 4, 15, 23 και 25), στην Silos Granari della Sicilia (αποβάθρα 20) και στην Sai (αποβάθρα 21).

8 Ο πρόεδρος της Autorità Portuale di Ancona εξέδωσε στις 20 Μαρτίου 1998 το διάταγμα 6/98 περί ρυθμίσεως της ασκήσεως πράξεων αυτοδιαχειρίσεως στον λιμένα της Αγκόνας. Το διάταγμα 21/99 της Autorità Portuale di Ancona, της 8ης Σεπτεμβρίου 1999, προσέθεσε στο διάταγμα 6/98 το άρθρο 5bis, το οποίο ρυθμίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να διατίθενται για τη διενέργεια πράξεων αυτοδιαχειρίσεως οι παραχωρηθείσες αποβάθρες οσάκις οι δημόσιες αποβάθρες έχουν ήδη διατεθεί ή είναι ανεπαρκείς.

9 Το εν λόγω άρθρο 5bis ορίζει ότι η Autorità Portuale di Ancona πρόκειται να ζητήσει από έναν ή περισσοτέρους κατά παραχώρηση εκμεταλλευομένους τη διάθεση αποβαθρών που οι τελευταίοι δεν προέβλεψαν να χρησιμοποιήσουν κατά την περίοδο που αποτελεί αντικείμενο αιτήσεως για τη διενέργεια πράξεων αυτοδιαχειρίσεως εφόσον διαπιστωθεί έλλειψη ή ανεπάρκεια αποβαθρών που έχουν ήδη διατεθεί ή πρόκειται να διατεθούν για τη δημόσια χρήση. Συναφώς, επιτρέπονται οι πράξεις επιβιβάσεως ή αποβιβάσεως χωρίς τη χρήση παραχωρηθείσας ζώνης αποθηκεύσεως. Η έγκριση διενεργείας των ανωτέρω πράξεων δίδεται σύμφωνα με τις προβλεπόμενες στο άρθρο 3 του διατάγματος 6/98 λεπτομέρειες, με τις οποίες διευκρινίζεται ποιες είναι οι διαθέσιμες αποβάθρες μετά τη δήλωση του κατά παραχώρηση εκμεταλλευομένου περί διαθεσιμότητας, υποδεικνύεται η αποβάθρα ελλιμενισμού και παρατίθενται οι συμφωνίες περί των πρακτικών λεπτομερειών. Επιπλέον, μολονότι ο κατά παραχώρηση εκμεταλλευόμενος οφείλει να διασφαλίζει τη διαθεσιμότητα των αποβαθρών κατά την περίοδο ισχύος της χορηγηθείσας εγκρίσεως, έχει τη δυνατότητα, οποτεδήποτε, να αναστείλει τη διενέργεια των πράξεων αυτοδιαχειρίσεως εφόσον επιθυμεί να προσφύγει σε εγκατεστημένα σε μία από τις αποβάθρες του μηχανικά μέσα. Τέλος, οι διενεργούντες πράξεις αυτοδιαχειρίσεως καταβάλλουν στους κατά παραχώρηση εκμεταλλευομένους αμοιβή για τη χρήση της αποβάθρας. Σε περίπτωση κατά την οποία ο κατά παραχώρηση εκμεταλλευόμενος εκτιμά ότι δεν είναι σε θέση να ικανοποιήσει τα αιτήματα της Autorità Portuale di Ancona, η τελευταία έχει την ευχέρεια να ελέγχει οποτεδήποτε τη μη διαθεσιμότητα των αποβαθρών.

Ιστορικό της διαφοράς

10 Η προσφεύγουσα Coe Clerici Logistics SpA δραστηριοποιείται στον τομέα της θαλάσσιας μεταφοράς χύδην στερεών πρώτων υλών. Ειδικότερα, μεταφέρει, για λογαριασμό του ENEL SpA, οργανισμού παραγωγής ηλεκτρισμού, υπεύθυνου για

τη διανομή ηλεκτρικής ενεργείας σε ολόκληρη την Ιταλική Επικράτεια, άνθρακα. Ο ENEL διαθέτει στον λιμένα της Αγκόνας αποθήκη για τη φύλαξη των εμπορευμάτων. Χάρη σε μια σταθερή εγκατάσταση οριζοντίως κινουμένων ιμάντων και χωνοειδών αποθηκευτικών χώρων που ανήκουν επίσης στον ENEL, η αποθήκη αυτή συνδέεται με την αποβάθρα 25 του λιμένα της Αγκόνας, που δόθηκε κατά παραχώρηση στην εταιρία Ancona Merci.

11 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, προκειμένου να προσαρμοστεί στην εν λόγω σταθερή εγκατάσταση των οριζοντίως κινουμένων ιμάτων και των χωνοειδών αποθηκευτικών χώρων που ανήκουν στον ENEL, εξόπλισε τα πλοία της, μεταξύ των οποίων το πλοίο Capo Noli, με ειδικό μηχανισμό.

12 Κατά την προσφεύγουσα, η αποβάθρα 25 είναι η μόνη που χρησιμοποιείται για τις πράξεις της εκφορτώσεως άνθρακα για τον ENEL, λαμβανομένου υπόψη ότι:

— είναι η μόνη αποβάθρα που διαθέτει γερανό επιτρέποντα την εκφόρτωση των εμπορευμάτων·

— είναι η μόνη αποβάθρα με ικανό βάθος·

— είναι η μόνη αποβάθρα που συνδέεται απευθείας με την αποθήκη του ENEL μέσω σταθερής εγκαταστάσεως οριζοντίως κινουμένων ιμάντων και χωνοειδών αποθηκευτικών χώρων.

13 Η προσφεύγουσα ζήτησε τον Αύγουστο 1996 από την Autorità Portuale di Ancona την άδεια να διενεργήσει πράξεις αυτοδιαχειρίσεως στην αποβάθρα 25.

14 Με πράξη της 13ης Φεβρουαρίου 1998, η προσφεύγουσα όχλησε την Autorità Portuale di Ancona προκειμένου να εκδώσει τη σχετική έγκριση.

15 Με έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 1998, ο πρόεδρος της Autorità Portuale di Ancona δικαιολόγησε την καθυστερημένη απάντησή του, ισχυριζόμενος ότι η έκδοση της αιτηθείσας αδείας προϋπέθετε προηγούμενη συμφωνία της Ancona Merci κατ' εφαρμογή του άρθρου 9 της πράξεως περί παραχωρήσεως στην τελευταία.

16 Συναφώς, το άρθρο 9 της πράξεως παραχωρήσεως στην Ancona Merci προβλέπει ότι η τελευταία επιτρέπει στους κατά το άρθρο 8 της αποφάσεως 585/95 επιχειρηματίες να εκτελούν εργασίες στις αποβάθρες που της έχουν παραχωρηθεί εφόσον διαπιστώνεται έλλειψη ή ανεπάρκεια αποβαθρών ή χώρων που προορίζονται για δημόσια χρήση. Η εν λόγω έγκριση διενεργείας πράξεων αυτοδιαχειρίσεως στις παραχωρηθείσες αποβάθρες πρέπει να χορηγείται σύμφωνα με τις λεπτομέρειες και τις προϋποθέσεις που προβλέπει η ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση και η συγκεκριμένη κανονιστική ρύθμιση που πρόκειται να εκδώσει η Autorità Portuale di Ancona σε συμφωνία με τον κατά παραχώρηση εκμεταλλευόμενο, δυνάμει της υπουργικής εγκυκλίου 33 της 15ης Φεβρουαρίου 1996.

17 Με το από 17 Φεβρουαρίου 1998 έγγραφό της, η Autorità Portuale di Ancona διευκρίνισε επίσης ότι ένα σχέδιο κανονισμού είχε υποβληθεί προς εξέταση στην Ancona Merci.

18 Με έγγραφο της 13ης Μαρτίου 1998, η Autorità Portuale di Ancona γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι το καθεστώς αυτοδιαχειρίσεως στις παραχωρηθείσες αποβάθρες επρόκειτο να εξεταστεί από ad hoc επιτροπή και ότι είχε την ευχέρεια να διενεργεί πράξεις αυτοδιαχειρίσεως στις δημόσιες αποβάθρες και ζώνες του λιμένα της Αγκόνας.

19 Εκτιμώντας ότι οι διατάξεις που εξέδωσε η Autorità Portuale di Ancona παρεμποδίζουν την άσκηση του δικαιώματός της για αυτοδιαχείριση, επιτρέποντας στην

Ancona Merci να ασκεί τις δραστηριότητές της κατ' αποκλειστικότητα στις παραχωρηθείσες αποβάθρες, η προσφεύγουσα υπέβαλε στις 30 Μαρτίου 1999 στην Επιτροπή καταγγελία για παράβαση των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ. Με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα έκανε επίσης λόγο για τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων στον λιμένα της Αγκόνας.

20 Με την εν λόγω καταγγελία, η προσφεύγουσα αναφέρθηκε ιδίως στο άρθρο 5bis του διατάγματος 6/98, το οποίο περιόριζε το δικαίωμά της να διενεργεί πράξεις αυτοδιαχειρίσεως στις παραχωρηθείσες αποβάθρες και κυρίως στην αποβάθρα 25. Εν συμπεράσματι, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι:

«Ασκώντας την αποκλειστική κανονιστική εξουσία της, η λιμενική αρχή παρακωλύει την ελεύθερη άσκηση του δικαιώματος [της προσφεύγουσας] να διενεργεί πράξεις αυτοδιαχειρίσεως, επιτρέποντας de facto στην Ancona Merci να δρα κατ' αποκλειστικότητα στις παραχωρηθείσες αποβάθρες, τηρώντας έτσι συμπεριφορά αντικείμενη στα άρθρα [82 ΕΚ και 86 ΕΚ]».

21 Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 1999, ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής διαβίβασε στην προσφεύγουσα απόδειξη περί παραλαβής της καταγγελίας της.

22 Με έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1999, η Γενική Διεύθυνση «Μεταφορές» (ΓΔ VII) της Επιτροπής ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την πρόθεσή της να διενεργήσει έρευνα ως προς τις πτυχές της καταγγελίας που αφορούσαν τις κρατικές ενισχύσεις της και της ανέφερε ότι η Γενική Διεύθυνση «Ανταγωνισμός» (ΓΔ XI) ήταν αρμόδια για τη διενέργεια έρευνας επί των αφορωσών την παράβαση των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ πτυχών της καταγγελίας.

23 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1999 (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη), η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την άρνησή της να δώσει συνέχεια στην υποβληθείσα καταγγελία.

24 Σύμφωνα με την εν λόγω πράξη, η Επιτροπή διευκρινίζει προεισαγωγικώς ότι το έγγραφο «αφορά αποκλειστικά τις πτυχές περί της φερόμενης παραβάσεως των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ». Ακολούθως, βεβαιώνει ότι η έρευνα που διενήργησε έφερε στο φως ορισμένες αποκλίσεις έναντι όσων είχαν εκτεθεί με την καταγγελία, και συγκεκριμένα ότι:

— η αποβάθρα 22 ήταν προφανώς δημόσια·

— οι αποβάθρες 20 (παραχωρηθείσα στη Silos Granari della Sicilia) και 22 (δημόσια) είχαν προφανώς βάθος και μήκος κατάλληλα για τον ελλιμενισμό του πλοίου της προσφεύγουσας·

— ως προς την ανάγκη χρήσεως των γερανών της αποβάθρας 25, δεν αποδεικνύεται σαφώς δεδομένου ότι η καταγγελία θεμελιώνεται στην άρνηση χορηγήσεως αδείας στην προσφεύγουσα να εκτελεί εργασίες με δικά της μέσα και με τον γερανό της. Η Επιτροπή εκτιμά ως εκ τούτου ότι το μόνο στοιχείο που μπορεί να δικαιολογεί τη χρησιμότητα για την προσφεύγουσα της αποβάθρας 25 είναι η ύπαρξη στην εν λόγω προβλήτα της σταθερής εγκαταστάσεως των οριζοντίως κινουμένων ιμάντων και των χωνοειδών αποθηκευτικών χώρων.

25 Συναφώς, με την προσβαλλόμενη πράξη, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ύπαρξη της εν λόγω σταθερής εγκαταστάσεως οριζοντίως κινουμένων ιμάντων και χωνοειδών αποθηκευτικών χώρων δεν αρκεί, πάντως, για τον χαρακτηρισμό της αποβάθρας 25 ως βασικής εγκαταστάσεως. Η Επιτροπή βεβαιώνει ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι απαιτούμενες, με την απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1998, C-7/97, Bronner (Συλλογή 1998, σ. I-7791), προϋποθέσεις προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως. Συγκεκριμένα, αφενός, η προσφεύγουσα εξακολουθούσε να ασκεί τις δραστηριότητές της για λογαριασμό του ENEL από διετίας παρά την άρνηση χορηγήσεως αδείας και, αφετέρου, η προσφεύγουσα διέθετε εναλλακτικές λύσεις για την εκφόρτωση του άνθρακα του πελάτη της.

26 Συμπερασματικώς, με την προσβαλλόμενη πράξη της η Επιτροπή βεβαιώνει ότι αδυνατεί να δώσει συνέχεια στην καταγγελία. Επιπλέον, δεδομένου ότι η καταγγελία αφορά την παράβαση των κανόνων περί ανταγωνισμού εκ μέρους κράτους μέλους, δεν προσδίδει στον καταγγέλλοντα το «νομικό καθεστώς» που απορρέει από τον κανονισμό 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης, όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με τον κανονισμό 59 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 36), με τον κανονισμό 118/63/ΕΟΚ, της 5ης Νοεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 40), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2822/71, της 20ής Δεκεμβρίου 1971 (ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 91), καθώς και με τον κανονισμό (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 354, σ. 18). Πράγματι, το εν λόγω «νομικό καθεστώς» αναγνωρίζεται αποκλειστικά υπέρ του καταγγέλλοντος ο οποίος επικαλείται την εκ μέρους επιχειρήσεων παράβαση των κανόνων περί ανταγωνισμού.

27 Με έγγραφο της 5ης Ιανουαρίου 2000, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να διευκρινίσει αν η προσβαλλόμενη πράξη ενείχε ή όχι τον χαρακτήρα αποφάσεως. Η προσφεύγουσα επανέλαβε το αίτημά της με έγγραφο της 9ης Φεβρουαρίου 2000.

28 Η Επιτροπή δεν απάντησε εγγράφως στα ανωτέρω έγγραφα.

Διαδικασία

29 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαρτίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Μαΐου 2000, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου επί της οποίας η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 7 Ιουλίου 2000.

31 Με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2000, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεξετάσει το παραδεκτό της προσφυγής με την ουσία.

32 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιανουαρίου 2002, η Autorità Portuale di Ancona ζήτησε να παρέμβει υπέρ της καθής. Η Επιτροπή και η προσφεύγουσα υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους συναφώς στις 29 Ιανουαρίου και 5 Φεβρουαρίου 2002 αντίστοιχα.

33 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Φεβρουαρίου 2002, η προσφεύγουσα ζήτησε την εμπιστευτική, έναντι της Autorità Portuale di Ancona, μεταχείριση της δικογραφίας της παρούσας υποθέσεως και, ενδεχομένως, την κοινοποίηση στη δεύτερη απλώς της εκθέσεως ακροατηρίου επί της υποθέσεως.

34 Με διάταξη του πέμπτου τμήματος της 30ής Μαΐου 2002, το Πρωτοδικείο επέτρεψε στην Autorità Portuale di Ancona να παρέμβει κατά τη συνεδρίαση με αντικείμενο την έκθεση ακροατηρίου και έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί επί του αιτήματος της προσφεύγουσας περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.

35 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε, αφενός, να κινήσει την προφορική διαδικασία και, αφετέρου, κάλεσε την καθής να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα πριν από τη συνεδρίαση. Η καθής ανταποκρίθηκε στην αίτηση εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

36 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2002.

Αιτήματα των διαδίκων

37 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή,

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

38 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

39 Κατά τη συνεδρίαση, η Auroritàà Portuale di Ancona ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

40 Η Επιτροπή επικαλείται το απαράδεκτο της προσφυγής ως εκ του ότι η προσφεύγουσα την κάλεσε με την καταγγελία της να κάνει χρήση των εξουσιών που της ανατίθενται δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ, ήτοι να λάβει απόφαση απευθυνόμενη προς την Ιταλική Δημοκρατία. Πάντως, μόλις στο στάδιο της ένδικης προσφυγής η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε τη μη διεξαγωγή έρευνας επί της καταγγελίας της εκ μέρους της Επιτροπής κατά παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, υπό την έννοια ότι η Ancona Merci αρνήθηκε αδικαιολόγητα την παροχή υπηρεσίας και υπό την έννοια ότι έκανε χρήση στην πράξη υπερβολικών τιμών για τη διανομή υπηρεσιών που δύνανται μόνον εν μέρει να υποκατασταθούν. Με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε μόνο την παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ. Η πραγματική αυτή κατάσταση επιβεβαιώνεται από το εν γένει περιεχόμενο της καταγγελίας και από το συμπέρασμά της.

41 Η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν ενέχει χαρακτήρα αποφάσεως και ότι η προσφεύγουσα δεν δύναται ως εκ τούτου να ενεργήσει με σκοπό την ακύρωσή της. Με την εν λόγω πράξη, η Επιτροπή περιορίστηκε στην πραγματικότητα να ενημερώσει την προσφεύγουσα σχετικά με την πρόθεσή της να μην κινήσει διαδικασία έναντι κράτους μέλους κατ' εφαρμογή του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ και υπενθύμισε στην προσφεύγουσα ότι δεν απολαύει των παρεχομένων από τους κανονισμούς 17 και 2842/98 δικαιωμάτων.

42 Η Επιτροπή δίδει έμφαση στην ομοιότητα των προβλεπομένων με τα άρθρα 86, παράγραφος 3, ΕΚ και 226 ΕΚ διαδικασιών και υπογραμμίζει ότι το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε άλλωστε την παραλληλία μεταξύ των δύο αυτών διαδικασιών με την απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1994, Τ-32/93, Ladbroke κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-1015, σκέψη 37).

43 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη νομολογία «τα φυσικά και νομικά πρόσωπα που καλούν την Επιτροπή να παρέμβει δυνάμει του άρθρου [86], παράγραφος 3, [ΕΚ] δεν έχουν δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να μην κάνει χρήση των προνομιών που διαθέτει δυνάμει του άρθρου [86], παράγραφος 3, [ΕΚ]» (διάταξη του Πρωτοδικείου της 23ης Ιανουαρίου 1995, Τ-84/94, Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-101, σκέψεις 31 και 32, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Ιανουαρίου 1996, Τ-575/93, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1, σκέψη 71, της 17ης Ιουλίου 1998, Τ-111/96, ITT Promedia κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2937, σκέψη 97, και της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-266/97, Vlaamse Televisie Maatschappij κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2329, σκέψη 75).

44 Το Δικαστήριο επικύρωσε την προπαρατεθείσα διάταξη Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής με την απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-107/95 P, Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-947, σκέψεις 27 και 28).

45 Συναφώς, η Επιτροπή δέχεται ότι με την τελευταία αυτή απόφαση, το Δικαστήριο έκρινε ότι ενδέχεται να υφίστανται εξαιρετικές καταστάσεις, στα πλαίσια των οποίων ένας ιδιώτης έχει το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 86, παράγραφοι 1 και 3, ΕΚ

(σκέψη 25). Μολονότι το Δικαστήριο δεν διευκρίνισε τη φύση των περιστάσεων αυτών, η Επιτροπή εκτιμά ότι πρόκειται προδήλως για απρόβλεπτες καταστάσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 2001, C-302/99 P και C-308/99 P, Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1, Συλλογή 2001, σ. I-5603), οι οποίες δεν απαντούν εν προκειμένω. Επιπλέον, σε αντίθεση προς τις προϋποθέσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο με την απόφαση της 3ης Ιουνίου 1999, T-17/96, TF1 κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1757), η Ancona Merci δεν μπορεί να εκληφθεί ως μία από τις ανταγωνίστριες της προσφεύγουσας δεδομένου ότι δεν είναι επιχείρηση μεταφοράς αλλά κατ' αποκλειστικότητα εκμεταλλευόμενη τις αποβάθρες εταιρία, η δραστηριότητα της οποίας έγκειται κατ' ουσίαν στη φόρτωση και εκφόρτωση πλοίων.

46 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ακολούθως ότι η από 30 Μαρτίου 1999 καταγγελία της προσφεύγουσας στοχεύει προφανώς στο να υποχρεώσει την Επιτροπή να λάβει θέση, δυνάμει του άρθρου 86 ΕΚ, επί συγκεκριμένου κρατικού μέτρου, ήτοι επί του διατάγματος 6/98 της Autorità Portuale di Ancona και ειδικότερα επί του άρθρου 5bis αυτού. Πάντως, η ανωτέρω καταγγελία σκοπεί στην αμφισβήτηση της επιλεγείσας από τον Ιταλό νομοθέτη οργανώσεως των λιμενικών δραστηριοτήτων. Η οργάνωση αυτή έχει ως στόχο τη διασφάλιση ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ναυτιλιακών εταιριών και του κατά παραχώρηση εκμεταλλευομένου, εξουσιοδοτώντας τον τελευταίο να κάνει χρήση ορισμένων αποβαθρών αποκλειστικώς, υπό την επιφύλαξη, πάντως, ορισμένων περιορισμών υπέρ ναυτιλιακών επιχειρήσεων δυναμένων να διενεργούν πράξεις αυτοδιαχειρίσεως. Τυχόν απόφαση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ κατά της Autorità Portuale di Ancona θα είχε ως συνέπεια να εξαναγκάσει το ιταλικό Δημόσιο να τροποποιήσει τον νόμο 84/94 και θα είχε επιπτώσεις επί του συνόλου των ιταλικών λιμένων. Το Δικαστήριο, όμως, έκρινε παρεμφερή κατάσταση με την απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής (προαναφερθείσα, σκέψεις 26 και 28) και απέκλεισε τη δυνατότητα ιδιώτη να ασκήσει προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να εκδώσει απόφαση δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ στην περίπτωση αυτή.

47 Τέλος, η Επιτροπή τονίζει ότι η εκ μέρους της προσφεύγουσας μνεία της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2001, T-59/00, Compagnia Portuale Pietro Chiesa κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-1019), στερείται λυσιτελείας εφόσον η προσβαλλόμενη πράξη στην υπόθεση εκείνη αποτελούσε ενδιάμεσο μέτρο και όχι οριστική θέση της Επιτροπής.

48 Η προσφεύγουσα αντικρούει, πρώτον, ότι η καταγγελία της αφορούσε όχι μόνο την παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ, αλλά και την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως εκ μέρους της Ancona Mergi, κατ' αποκλειστικότητα εκμεταλλευομένης την αποβάθρα 25. Συγκεκριμένα, η αποβάθρα αυτή είναι η μόνη η οποία, λόγω των τεχνικών χαρακτηριστικών και του εξοπλισμού της, θα της επέτρεπε να εκφορτώσει τον άνθρακα του ENEL. Η συγκεκριμένη κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως είναι απόρροια της εξουσίας που ανέθεσε στην Ancona Merci η Autorità Portuale di Ancona να αποφασίζει ποιες είναι οι επιχειρήσεις που εξουσιοδοτούνται να διενεργούν οι ίδιες λιμενικές δραστηριότητες στην αποβάθρα της.

49 Πάντως, το γεγονός ότι διατάξεις διοικητικής και όχι νομοθετικής φύσεως επάγονται κατ' ανάγκη την επίδικη κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως δεν ασκεί επιρροή επί του χαρακτηρισμού των καταγγελλομένων, υπό το φως του άρθρου 82 ΕΚ, τρόπων συμπεριφοράς εκ μέρους ιδιωτικής επιχειρήσεως και οδηγεί στη διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ. Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι το άρθρο 86 ΕΚ ενισχύει τη διασφαλιζόμενη μέσω του άρθρου 82 ΕΚ προστασία, μη αποκλείοντας από την εφαρμογή του τη διευκολυνόμενη από διάταξη δημοσίου δικαίου κατάχρηση εκ μέρους επιχειρήσεως και επιτρέποντας την έκταση εφαρμογής του άρθρου 82 ΕΚ επί των προσώπων που συμμετέχουν στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας.

50 Επιπλέον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή ουδέποτε χαρακτήρισε τη διαδικασία που η ίδια κίνησε ως διαδικασία δυνάμει του άρθρου 86 ΕΚ και ότι, αντιθέτως, διευκρίνισε, με το από 10 Αυγούστου 1999 έγγραφό της ότι η ΓΔ IV διενεργούσε έρευνα σχετικά με την παράβαση των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ.

51 Δεύτερον, η προσφεύγουσα, αντικρούοντας τα επιχειρήματα της Επιτροπής σχετικά με το δικαίωμά της να ασκήσει προσφυγή, απαντά ότι η νομολογία δέχεται ότι, ενόψει εξαιρετικών περιστάσεων, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα έχουν το δικαίωμα να ασκούν προσφυγή στο πλαίσιο της προβλεπόμενης βάσει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ διαδικασίας. Του δικαιώματός του να ασκήσει προσφυγή στερείται μετά βεβαιότητος μόνον ο ιδιώτης που ασκεί προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να εκδώσει απόφαση δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ, υποχρεώνοντας έμμεσα ένα κράτος να εκδώσει νομοθετική πράξη γενικής εφαρ-

μογής (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 28).

52 Η προσφεύγουσα αναφέρεται στην προαναφερθείσα διάταξη Compagnia Portuale Pietro Chiesa κατά Επιτροπής (σκέψεις 41 και 42). Παραπέμπει επίσης στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα La Pergola που προτάχθηκαν της προαναφερθείσας αποφάσεως Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-949), σύμφωνα με τις οποίες το άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ εντάσσεται, σε αντίθεση με το άρθρο 226 ΕΚ, στο πλαίσιο των κανόνων που θεσπίζονται προκειμένου να διασφαλιστεί η ελεύθερη άσκηση του ανταγωνισμού μέσω της ρυθμίσεως της συμπεριφοράς των επιχειρήσεων στην αγορά.

53 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής και από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα La Pergola που προτάσσονται αυτής, η ένδικη προστασία των ιδιωτών δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση οσάκις η θεσπισθείσα από την Επιτροπή διάταξη δεν συνδέεται με την προστασία δημοσίου συμφέροντος ή τη ρύθμιση διοργανικών σχέσεων. Έτσι, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δεν μπορούν να εξαναγκάσουν ένα κράτος μέλος να εκδώσει, τροποποιήσει ή καταργήσει κανόνα γενικού περιεχομένου.

54 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, σε αντίθεση προς όσα προβάλλει η Επιτροπή, η παρέμβαση της τελευταίας δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ ουδόλως θίγει το νομικό καθεστώς των αδειών εκμεταλλεύσεως των αποβαθρών στους ιταλικούς λιμένες αλλά αποκλειστικά τις αντικείμενες στο κοινοτικό δίκαιο διοικητικές διατάξεις που εξέδωσε η Autorità Portuale di Ancona υπέρ των κατά παραχώρηση εκμεταλλευομένων τον λιμένα της Αγκόνας και, κατά κύριο λόγο, υπέρ της Ancona Merci, διατάξεις θίγουσες την κατάσταση των επιχειρήσεων με τις οποίες η τελευταία τελεί σε άμεση σχέση ανταγωνισμού.

55 Κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, κατ' εφαρμογή της συναγομένης από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 2002, Τ-54/99,

max.mobil κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-313), αρχής, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να θεωρείται ως απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας, τη νομιμότητα της οποίας μπορεί να αμφισβητήσει παραδεκτώς λόγω της ιδιότητάς της ως καταγγέλλουσας.

Επί της ουσίας

56 Η προσφεύγουσα επικαλείται σειρά λόγων προς στήριξη της προσφυγής της. Οι λόγοι αυτοί κατατάσσονται σε δύο θεματικές ενότητες αφορώσες κατ' ουσία, αφενός, την άρνηση να της παρασχεθούν οι προβλεπόμενες από τον κανονισμό 2842/98 δικονομικές εγγυήσεις και, αφετέρου, την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη του χαρακτηρισμού της αποβάθρας 25 ως «βασικής εγκαταστάσεως».

— Επί της αρνήσεως να παρασχεθεί στην προσφεύγουσα το απορρέον από τον κανονισμό 2842/98 πλεονέκτημα

57 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας επειδή δεν της επέτρεψε να λάβει γνώση των παρατηρήσεων που διατύπωσαν τα εμπλεκόμενα στα πλαίσια της διοικητικής διαδικασίας μέρη. Η προσφεύγουσα εκτιμά έτσι ότι η Επιτροπή παρέβη τα άρθρα 6 έως 8 του κανονισμού 2842/98.

58 Ισχυρίζεται επίσης ότι, πέραν του γεγονότος ότι το εκ του εν λόγω κανονισμού πλεονέκτημα θα έπρεπε να της είχε αναγνωριστεί ακόμη και ενόψει παραβάσεως των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ, εφόσον ένα από τα εμπλεκόμενα με την καταγγελία της μέρη είναι επιχείρηση, η απόφαση της Επιτροπής να μη της παράσχει το εκ του κανονισμού 2842/98 πλεονέκτημα εκπορεύεται από το ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της την επισημανθείσα με την καταγγελία παράβαση εκ μέρους της Ancona Merci του άρθρου 82 ΕΚ.

59 Συναφώς, η Ancona Merci κατεχράσθη της δεσπόζουσας θέσεώς της, εξαρτώντας από προϋποθέσεις τη διενέργεια πράξεων αυτοδιαχειρίσεως στην αποβάθρα 25 και χρεώνοντας με υπερβολικές τιμές την πραγματοποίηση υπηρεσιών εκφορτώσεως εμπορευμάτων.

60 Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά καταστρατήγηση της διαδικασίας, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη πράξη, αφενός, χωρίς να τηρήσει το «χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ», όπως περιγράφεται με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, Τ-127/98, UPS Europe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-2633), και, αφετέρου, βάσει μη πλήρους έρευνας και κατά παράβαση των προβλεπομένων στο άρθρο 6 του κανονισμού 2842/98 υποχρεώσεων.

61 Η Επιτροπή αντικρούει υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας θεμελιωνόταν αποκλειστικά στην παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ, εκ μέρους της Autorità Portuale di Ancona και όχι σε αυτοτελή παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ εκ μέρους της Ancona Merci. Στο πλαίσιο αυτό, τα αφορώντα την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 2842/98 επιχειρήματα είναι αλυσιτελή.

— Επί της απορρίψεως του χαρακτηρισμού της αποβάθρας 25 ως «βασικής εγκαταστάσεως»

62 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε με την προσβαλλόμενη πράξη την έλλειψη δεσπόζουσας θέσεως της Ancona Merci, διευκρινίζοντας ότι η αποβάθρα 25 δεν αποτελεί βασική εγκατάσταση κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Bronner.

63 Η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη ορισμένα πραγματικά περιστατικά για τους σκοπούς της εκδόσεως της προσβαλλόμενης πράξεως. Πρόκειται, πρώτον, για το

γεγονός ότι οι αποβάθρες 20 και 22 του λιμένα της Αγκόνας προορίζονται αποκλειστικά για την εκφόρτωση σπόρων, εμπορεύματος ασυμβιβάστου με τον άνθρακα. Δεύτερον, το μήκος και το βάθος των εν λόγω αποβαθρών επιτρέπει μόνο τη χρήση τους είτε εναλλακτικώς, σε σχέση με την αποβάθρα 25, εφόσον στερούνται σταθερών εγκαταστάσεων φερουσών οριζοντίως κινούμενους ιμάντες και χωνοειδείς αποθηκευτικούς χώρους αναλόγους προς εκείνους της αποβάθρας 25 και δεν επιτρέπουν τη μεταχείριση του εμπορεύματος υπό συνθήκες συμβατές προς το περιβάλλον και οικονομικώς βιώσιμες.

64 Επιπλέον, η εναλλακτική δυνατότητα της προσφεύγουσας να διενεργεί τις λιμενικές δραστηριότητές της υπό καθεστώς αυτοδιαχειρίσεως στην οποία αναφέρεται η Επιτροπή και η οποία συνίσταται στη σύναψη εμπορικών συμφωνιών με την Ancona Merci δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι μόνον ο ENEL διαθέτει το δικαίωμα να συνάπτει παρόμοιες συμφωνίες.

65 Η προσφεύγουσα επισημαίνει εξάλλου ότι δεν είχε άλλη επιλογή από την ανάθεση της εκφορτώσεως του άνθρακα του ENEL στην Ancona Merci επί της αποβάθρας 25 μέσω της χρήσεως της σταθερής εγκαταστάσεως οριζοντίως κινουμένων ιμάντων και χωνοειδών αποθηκευτικών χώρων, αλλ' ότι οι εφαρμοσθείσες από την τελευταία τιμές ήσαν σαφώς υψηλότερες των δικών της. Η Επιτροπή όφειλε έτσι να διαπιστώσει ότι η Ancona Merci αρνείται την πρόσβαση τρίτων στη βασική υποδομή που συνιστά η αποβάθρα 25, προσφέροντας υπηρεσίες σε υψηλότερο κόστος και διαπράττοντας ως εκ τούτου κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως.

66 Συναφώς, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή ερμήνευσε κακώς την έννοια της βασικής εγκαταστάσεως και αναφέρεται στην προαναφερθείσα απόφαση Bronner. Συγκεκριμένα, η άρνηση του δικαιώματος προσβάσεως σε βασική εγκατάσταση προϋποθέτει την ύπαρξη ισοδύναμης κατ' ουσίαν, ως προς τα αποτελέσματά της, δομής, ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί αποτελεσματικά, χωρίς να επάγεται υπερβολικό μειονέκτημα, και ότι δεν υπάρχουν τεχνικά, κανονιστικά ή οικονομικά εμπόδια δυνάμενα να καταστήσουν ανέφικτη ή εξαιρετικά δυσχερή την αντιγραφή της εγκαταστάσεως.

67 Εν προκειμένω ουδεμία εφαρμόσιμη στην πράξη υφίσταται λύση δυνάμενη να αντικαταστήσει τη χρήση της αποβάθρας 25 ενόψει των οικονομικών βαρών που

έφερε ήδη η προσφεύγουσα προκειμένου να εξοπλίσει το πλοίο της Capo Noli με σύστημα αυτόματης εκφορτώσεως, συμβατό με την εγκατάσταση του ENEL στην αποβάθρα 25 ή φέρει επί του παρόντος προκειμένου να εκφορτώνει τον άνθρακα σε άλλες αποβάθρες και να εξασφαλίζει τη μεταφορά του με φορτηγά μέχρι την αποθήκη του ENEL. Η περιβαλλοντική επίπτωση της τελευταίας αυτής λύσεως προσκρούει άλλωστε στον χαρακτηρισμό της ως ικανοποιητικής εναλλακτικής λύσεως.

68 Επομένως, η αποβάθρα 25 θα έπρεπε να χαρακτηρισθεί ως βασική εγκατάσταση, η δε απόφαση της Επιτροπής να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία — χωρίς να προβεί σε ικανή έρευνα και, ως εκ τούτου, χωρίς να παράσχει επαρκή «αιτιολογία» — ευνοεί επιχείρηση καταχρωμένη της δεσπόζουσας θέσεώς της, παρεμποδίζοντας τη διενέργεια των πράξεων εκφορτώσεως εμπορευμάτων σύμφωνα με εξελιγμένες τεχνολογίες και με ελεγχόμενο κόστος και πραγματοποιώντας τις πράξεις αυτές η ίδια με υψηλότερο κόστος.

69 Η Επιτροπή αντιτάσσεται στο παραδεκτό του επιχειρήματος της προσφεύγουσας ότι δεν εξέτασε επαρκώς την αρυόμενη από την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως της Ancona Merci αιτίαση και δεν προέβη σε έρευνα σχετικά με τις υπερβολικές τιμές που εφάρμοσε η τελευταία. Αμφισβητεί επίσης το βάσιμο των λοιπών επιχειρημάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη της δέσμης αυτής λόγων ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

70 Εκ προοιμίου, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι οι διάδικοι διαφωνούν, πρώτον, επί του ζητήματος αν η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά το μεν απόρριψη της καταγγελίας της προσφεύγουσας περί αυτοτελούς παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ εκ μέρους της Ancona Merci. Δεύτερον, οι διάδικοι διαφωνούν επίσης ως προς το αν η προσφεύγουσα δικαιούται παραδεκτώς να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως στον βαθμό που η Επιτροπή κατέληξε με αυτήν στην απόφαση να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία της προσφεύγουσας λόγω του ότι αφορά παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ, εκ μέρους της Autorità Portuale di Ancona.

71 Όσον αφορά το πρώτο από τα δύο αυτά ερωτήματα, επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι, καίτοι η Επιτροπή δεν εξέφρασε γνώμη επί ενδεχόμενης αυτοτελούς παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ, η σχετική αποχή δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο κυρώσεων στο πλαίσιο του θεμελιούμενου στο άρθρο 230 ΕΚ ελέγχου νομιμότητας. Έτσι, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 82 ΕΚ, καθώς και τη μη διεξαγωγή έρευνας προς την οποία τη συνδέει, ή να αξιώσει το εκ του κανονισμού 2842/98 πλεονέκτημα, παρά μόνον εφόσον η απόρριψη της καταγγελίας της αφορά αυτοτελώς το άρθρο 82 ΕΚ.

72 Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι με την προσβαλλόμενη πράξη διευκρινίζεται ότι η απόρριψη του αιτήματος της προσφεύγουσας να εκφορτώσει υπό καθεστώς αυτοδιαχειρίσεως τον άνθρακα στην αποβάθρα 25 του λιμένα της Αγκόνας συνιστά, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, «παράβαση του άρθρου 86 ΕΚ, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 82 ΕΚ».

73 Ακολούθως, η προσβαλλόμενη πράξη ορίζει ότι η έρευνα στην οποία χώρισε η Επιτροπή της επέτρεψε να εντοπίσει ορισμένες διαφορές ως προς τα πραγματικά περιστατικά έναντι των περιλαμβανομένων στην καταγγελία της προσφεύγουσας ισχυρισμών και ότι η αποβάθρα 25 του λιμένα της Αγκόνας δεν αποτελεί βασική εγκατάσταση κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Bronner.

74 Συμπερασματικώς, με την προσβαλλόμενη πράξη της, η Επιτροπή αναφέρει:

«Ενόψει των όσων εκτίθενται, εκτιμούμε ότι αδυνατούμε να δώσουμε συνέχεια στην καταγγελία [της προσφεύγουσας]. Επιπλέον, [η Επιτροπή] επιθυμεί [...] να υπενθυμίσει ότι, αφ' ής στιγμής η [καταγγελία] αφορά υποτιθέμενη παράβαση των κανόνων περί ανταγωνισμού της Συνθήκης εκ μέρους κράτους μέλους, δεν απονέμει στην [προσφεύγουσα] το "νομικό καθεστώς" που απορρέει από τον κανονισμό 17 του Συμβουλίου, καθώς και από τον κανονισμό 2842/98 της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, το εν λόγω "νομικό καθεστώς" αναγνωρίζεται αποκλειστικά υπέρ του προσφεύγοντος που επικαλείται παράβαση των οικείων κανόνων εκ μέρους επιχειρήσεων».

75 Όπως προκύπτει από τους όρους της προσβαλλόμενης πράξεως, η Επιτροπή, εκτιμώντας ότι η καταγγελία δεν αφορούσε υποτιθέμενη αυτοτελή παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ εκ μέρους της Ancona Merci, δεν εξέφρασε γνώμη επί τυχόν αντικειμένων προς το άρθρο αυτό συμπεριφορών με την εν λόγω πράξη.

76 Εξάλλου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η ερμηνεία της καταγγελίας εκ μέρους της Επιτροπής ως έχουσα αντικείμενο την παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 86 ΕΚ, εκ μέρους της Autorità Portuale di Ancona προέκυπτε ήδη από τα έγγραφα που απέστειλε στην προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας.

77 Έτσι, όπως προκύπτει από το έγγραφο της 26ης Απριλίου 1999 που απηύθυνε στην προσφεύγουσα, επέχον θέση αποδείξεως περί παραλαβής της καταγγελίας, η Επιτροπή είχε ερμηνεύσει την καταγγελία ως αφορώσα μόνο τη δράση της εμπλεκόμενης δημόσιας αρχής.

78 Το ίδιο συμβαίνει, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, με το έγγραφο που της απηύθυνε η Επιτροπή στις 10 Αυγούστου 1999 και σύμφωνα με το οποίο αναφέρονται ειδικότερα τα ακόλουθα:

«[...] βάσει της καταγγελίας αυτής, η λιμενική αρχή παρέβη το άρθρο 82 ΕΚ και το άρθρο 86 ΕΚ κάνοντας χρήση της αποκλειστικής κανονιστικής εξουσίας της με σκοπό την παρεμπόδιση της διενεργείας εκ μέρους της Coe Clerici Logistics SpA των πράξεών της υπό καθεστώς αυτοδιαχειρίσεως [...]».

79 Στο στάδιο αυτό της διοικητικής διαδικασίας και ενόψει του περιεχομένου των οικείων εγγράφων, ήταν θεμιτό η προσφεύγουσα να επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής, σε περίπτωση διαφωνίας ως προς το περιεχόμενο της καταγγελίας της, επί του γεγονότος ότι πρόθεσή της ήταν να καταγγείλει επίσης, πέραν της παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυσμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ, εκ μέρους της Autorità Portuale di Ancona και την αυτοτελή εκ μέρους της Ancona Merci παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ.

80 Εν πάση περιπτώσει, αν η προσφεύγουσα εκτιμούσε, αναγιγνώσκοντας την προσβαλλόμενη πράξη, ότι η Επιτροπή είχε παραλείψει να αποφανθεί επί της φερόμενης παραβάσεως του άρθρου 82 ΕΚ εκ μέρους της Ancona Merci, εναπέκειτο στην ίδια να καλέσει την Επιτροπή να εκφέρει γνώμη επί της εν λόγω πτυχής της καταγγελίας της και, ενδεχομένως, να ασκήσει προσφυγή δυνάμει του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ προκειμένου να αναγνωριστεί εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή η παράλειψη της Επιτροπής.

81 Ως εκ τούτου, επειδή η Επιτροπή δεν διατύπωσε οποιαδήποτε εκτίμηση επί της φερόμενης αυτοτελούς παραβάσεως εκ μέρους της Ancona Merci του άρθρου 82 ΕΚ, η προσφυγή, ως στηριζόμενη αποκλειστικά στο εν λόγω άρθρο, είναι άνευ αντικειμένου. Έπεται ότι παρέλκει η απόφανση επί της πεπλανημένης εκτιμήσεως της Επιτροπής αποκλειστικά ως προς το άρθρο 82 ΕΚ, επί της μη διεξαγωγής έρευνας επί του σημείου αυτού, επί της προσβολής των δικονομικών δικαιωμάτων που απορρέουν υπέρ της προσφεύγουσας από τον κανονισμό 2842/98 ή επί της καταστρατηγήσεως της διαδικασίας.

82 Όσον αφορά το δεύτερο από τα εν λόγω ερωτήματα, επιβάλλεται η εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ως εκ του ότι αφορά την απόφαση της Επιτροπής να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία της προσφεύγουσας που θεμελιώνεται στην παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ.

83 Όπως προκύπτει από την καταγγελία και τα έγγραφά της, μετά και τις διευκρινίσεις κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη συμβατότητα προς το κοινοτικό δίκαιο του άρθρου 5bis του διατάγματος 6/98 της Autortià Portuale di Ancona (βλ. ανωτέρω σκέψη 9) κατά το μέρος που εξαρτά την πρόσβαση της προσφεύγουσας στην αποβάθρα 25, η οποία έχει παραχωρηθεί στην Ancona Merci, επιτρέποντας έτσι περιορισμό της ελεύθερης ασκήσεως του δικαιώματος της προσφεύγουσας για αυτοδιαχείριση. Η Autorità Portuale di Ancona τήρησε υπό την έννοια αυτή συμπεριφορά αντικείμενη στα άρθρα 82 ΕΚ και 86 ΕΚ.

84 Η καταγγελία της προσφεύγουσας συνίσταται συναφώς σε αίτηση υποβληθείσα στην Επιτροπή, καλώντας τη να κάνει χρήση των εξουσιών που διαθέτει εκ του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί άρνηση της Επιτροπής να εκδώσει απόφαση ή οδηγία απευθυνόμενη στα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ.

85 Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ επιφορτίζει την Επιτροπή με την αποστολή να μεριμνά για την εκ μέρους των κρατών μελών τήρηση των επιβαλλομένων σ' αυτά υποχρεώσεων, όσον αφορά τις αναφερόμενες στο άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ επιχειρήσεις, και της απονέμει ρητώς την αρμοδιότητα να παρεμβαίνει προς τον σκοπό αυτό, στο μέτρο που απαιτείται, εκδίδοντας οδηγίες ή αποφάσεις. Η Επιτροπή έχει την εξουσία να διαπιστώνει ότι συγκεκριμένο κρατικό μέτρο είναι ασυμβίβαστο προς τους κανόνες της Συνθήκης και να επισημαίνει τα μέτρα που το κράτος αποδέκτης οφείλει να θεσπίσει προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις απορρέουσες από το κοινοτικό δίκαιο υποχρεώσεις (προαναφερθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 23).

86 Όπως προκύπτει από το άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ και από το σύνολο των διατάξεων του άρθρου αυτού, η εξουσία εποπτείας που διαθέτει η Επιτροπή έναντι των κρατών μελών που είναι υπεύθυνα για παράβαση των κανόνων της Συνθήκης, ιδίως εκείνων που αφορούν τον ανταγωνισμό, συνεπάγεται κατ' ανάγκη την αναγνώριση ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως εκ μέρους του ως άνω θεσμικού οργάνου σχετικά, ιδίως, με τη δράση την οποία θεωρεί αναγκαίο να αναλάβει (προαναφερθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 27, και προαναφερθείσα απόφαση Vlaamse Televisie Maatschappij κατά Επιτροπής, σκέψη 75).

87 Επομένως, η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής σχετικά με τη συμβατότητα των εθνικών μέτρων προς τους κανόνες της Συνθήκης, όπως αυτή αναγνωρίζεται με το άρθρο 86, παράγραφος 3, της Συνθήκης, δεν συνδυάζεται με την υποχρέωση παρεμβάσεως εκ μέρους της Επιτροπής (προαναφερθείσα διάταξη Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 31, και προαναφερθείσες αποφάσεις Ladbroke κατά Επιτροπής, σκέψεις 36 έως 38, και Koelman κατά Επιτροπής, σκέψη 71).

88 Έπεται ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που καλούν την Επιτροπή να παρέμβει δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ δεν απολαύουν, κατ' αρχήν, του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να μην κάνει χρήση των προνομιών της δυνάμει του εν λόγω άρθρου (προαναφερθείσα διάταξη Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 31, και προαναφερθείσα απόφαση Koelman κατά Επιτροπής, σκέψη 71).

89 Πάντως, κρίθηκε ότι δεν μπορεί να αποκλείεται a priori το ενδεχόμενο ο ιδιώτης να τελεί σε εξαιρετική κατάσταση ώστε να του παρέχει το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να εκδώσει απόφαση στο πλαίσιο της προβλεπόμενης με το άρθρο 86, παράγραφοι 1 και 3, ΕΚ αποστολής της περί εποπτείας (προαναφερθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 25, και, στα πλαίσια προσφυγής κατά παραλείψεως, βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση TF1 κατά Επιτροπής, σκέψεις 51 και 57).

90 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αναφέρθηκε σε καμία κατ' εξαίρεση περίσταση επιτρέπουσα να κριθεί ως απαράδεκτη η προσφυγή της κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να δράσει. Συναφώς, η μόνη περίσταση που επικαλείται η προσφεύγουσα ότι τελούσε σε σχέση ανταγωνισμού προς την Ancona Merci δεν μπορεί, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται, να θεωρηθεί ως ενέχουσα εξαιρετικό χαρακτήρα ικανό να απονείμει στην προσφεύγουσα το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να ενεργήσει έναντι των μέτρων που εξέδωσε η Autorità Portuale di Ancona προκειμένου να ρυθμίσει τη χορήγηση αδειών στους θαλάσσιους μεταφορείς να διενεργούν πράξεις αυτοδιαχειρίσεως σε παραχωρηθείσες αποβάθρες.

91 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν έχει παραδεκτώς το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλόμενης πράξεως με την οποία η Επιτροπή αποφασίζει να μην κάνει χρήση των εξουσιών που της απονέμει το άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ.

92 Πάντως, κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε ότι, ως εκ του ότι αφορά την παράβαση εκ μέρους της Autorità Portuale di Ancona των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ, η προσφυγή της έπρεπε να κηρυχθεί παραδεκτή κατ' εφαρμογή της αρχής που καθιερώθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση max.mobil κατά Επιτροπής. Η Επιτροπή αντέκρουσε ότι η εν λόγω αρχή, σύμφωνα με την οποία οι ιδιώτες μπορούν να ασκούν παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως κατ' αποφάσεώς της να μην κάνει χρήση των εξουσιών που της απονέμει το άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ συνιστούσε νομολογιακή μεταστροφή και ότι η εν λόγω απόφαση του Πρωτοδικείου αποτέλεσε ενώπιον του Δικαστηρίου το αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία εκκρεμεί προς το παρόν.

93 Συναφώς, αν υποτεθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να χαρακτηριστεί, ως εκ του ότι αφορά την παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 86 ΕΚ, ως απόφαση απορρίψεως καταγγελίας κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως max.mobil κατά Επιτροπής, η προσφεύσουσα θα έπρεπε να θεωρηθεί, ως καταγγέλλουσα και αποδέκτης της εν λόγω αποφάσεως, ως δικαιούμενη να ασκήσει την παρούσα προσφυγή (προαναφερθείσα απόφαση max.mobil κατά Επιτροπής, σκέψη 73).

94 Στην περίπτωση αυτή, κρίθηκε ότι, ενόψει της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή κατά την εφαρμογή του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ, ο ασκούμενος από το Πρωτοδικείο έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της τηρήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της υποχρεώσεώς της να εξετάζει επιμελώς και αμερολήπτως την καταγγελία περί παραβάσεως του άρθρου 86, παράγραφος 1, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση max.mobil κατά Επιτροπής, σκέψεις 58 και 73, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 27ης Μαΐου 2002, T-18/01, Goldstein κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα εισέτι στη Συλλογή, σκέψη 35).

95 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη παραλείποντας να λάβει υπόψη ορισμένα πραγματικά περιστατικά ή στηριζόμενη σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά. Κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι οι περιστάσεις αυτές αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση της καταγγελίας.

96 Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή παρέβη εν προκειμένω την υποχρέωσή της περί επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

97 Πράγματι, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη πράξη, η Επιτροπή εντόπισε τη βασική αιτίαση της επιχειρηματολογίας της καταγγελίας σχετικά με την παράβαση εκ μέρους της Autorità Portuale di Ancona των άρθρων 82 ΕΚ και 86 ΕΚ, λαμβάνοντας υπόψη τα κύρια και συναφή στοιχεία που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα με αυτήν. Η πραγματική αυτή κατάσταση προκύπτει από το γεγονός ότι η Επιτροπή

διευκρίνισε, με την προσβαλλόμενη πράξη, ότι η έρευνα στην οποία χώρησε της επέτρεψε να εντοπίσει ορισμένες διαστάσεις ως προς τα πραγματικά περιστατικά έναντι εκείνων που είχε εκθέσει η προσφεύγουσα με την καταγγελία της.

98 Επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε τα πραγματικά αυτά περιστατικά προκειμένου να αποδείξει ότι δεν υφίσταται εναλλακτική λύση ως προς τη χρήση της αποβάθρας 25 προκειμένου να προβεί, υπό καθεστώς αυτοδιαχειρίσεως, στην εκφόρτωση του άνθρακα που μεταφέρει για λογαριασμό του ENEL. Η προσφεύγουσα συνάγει εξ αυτού ότι η αποβάθρα αυτή αποτελεί, συνακόλουθα, βασική εγκατάσταση κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Bronner, η οποία καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η πρόσβαση σε εγκατάσταση πρέπει να θεωρείται ως απαραίτητη για την άσκηση, εκ μέρους της οικείας επιχειρήσεως, της δραστηριότητάς της.

99 Συναφώς, η συλλογιστική που ακολούθησε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη πράξη στοχεύει στο να αποδείξει ότι η αποβάθρα 25 δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως βασική εγκατάσταση δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της δεν αποδείχθηκαν αληθή. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού, όπως άλλωστε υποστήριξε και κατά τη συνεδρίαση, ότι η εφαρμογή της κανονιστικής ρυθμίσεως που θέσπισε η Autorità Portuale di Ancona και ειδικότερα το άρθρο 5bis του διατάγματος 6/98 δεν μπορεί να είχε ως συνέπεια την παρεμπόδιση της προσβάσεως της προσφεύγουσας σε βασική εγκατάσταση. Επομένως, χωρίς να αποφανθεί της ευθύνης που συνεπάγεται η επίδικη συμπεριφορά, η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν όφειλε να κάνει χρήση των εξουσιών που της αναθέτει το άρθρο 86, παράγραφος 3, ΕΚ έναντι της Autorità Portuale di Ancona.

100 Προέχει η διαπίστωση ότι είτε η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε, στο πλαίσιο της προσφυγής της, την ουσία των αφορωσών τα πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεων της Επιτροπής διά της προσβαλλόμενης πράξεως, είτε ότι δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία αποδεικνύοντα την πραγματικότητα των ισχυρισμών της ή περιορίστηκε να επικαλεστεί στοιχεία στα οποία δεν είχε αναφερθεί με την καταγγελία της.

101 Έτσι, όσον αφορά την αποβάθρα 22, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε τον περιλαμβανόμενο στην προσβαλλόμενη πράξη ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η εν λόγω

αποβάθρα είναι δημόσια. Ως προς το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα γεγονός ότι οι αποβάθρες 20 και 22 προορίζονται αποκλειστικά για τη φόρτωση και εκφόρτωση σπόρων και όχι άνθρακα, προέχει η διαπίστωση ότι η πραγματική αυτή κατάσταση δεν προκύπτει από το τριετές επιχειρησιακό σχέδιο που προσκόμισε η προσφεύγουσα ως παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής της, το οποίο περιορίζεται στη διευκρίνιση ότι οι εν λόγω αποβάθρες είναι προσαρμοσμένες για τη μεταχείριση σιτηρών.

102 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε περαιτέρω την πραγματικότητα του περιλαμβανόμενου στην προσβαλλόμενη πράξη ισχυρισμού της Επιτροπής, τον οποίο επιβεβαίωσε η Autorità Portuale di Ancona κατά τη συνεδρίαση, ότι οι αποβάθρες αυτές έχουν βάθος και μήκος ικανά ώστε να επιτρέπουν τον ελλιμενισμό του πλοίου *Capo Noli* της προσφεύγουσας.

103 Ως προς την αιτίαση που αρύεται από την έλλειψη εξετάσεως εκ μέρους της Επιτροπής του επιχειρήματος ότι η σύμβαση που συνήψε η προσφεύγουσα με τον ENEL δεν της επέτρεπε να συνάψει, με τους κατά παραχώρηση εκμεταλλευομένους τις αποβάθρες, εμπορικές συμφωνίες ως προς την εκτέλεση των λιμενικών πράξεών της, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ουδεμία ρήτρα της εν λόγω συμβάσεως, η οποία προσκομίστηκε ως παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής, δεν έρχεται προς υποστήριξη του επιχειρήματος αυτού, όπως άλλωστε δέχθηκε η προσφεύγουσα κατά τη συνεδρίαση. Επιβάλλεται συναφώς να υπογραμμιστεί ότι καμία ρήτρα της εν λόγω συμβάσεως δεν αφορά τους όρους εκφορτώσεως του άνθρακα για τον ENEL.

104 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία της εννοίας της βασικής εγκαταστάσεως και εκτιμά ότι η αποβάθρα 25 του λιμένα της Αγκόνας πρέπει να χαρακτηριστεί ως τοιαύτη κατ' εφαρμογή της καθιερωθείσας με την προμνησθείσα απόφαση Bronner αρχής. Εντούτοις, αρκεί συναφώς η διαπίστωση ότι το εν λόγω επιχείρημα δεν μπορεί να εμπίπτει στον εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή έλεγχο του κατά πόσον η Επιτροπή εκπλήρωσε το καθήκον της να εξετάσει την καταγγελία επιμελώς και αμερολήπτως.

105 Έπεται ότι η παρούσα προσφυγή, στο μέτρο που τείνει στην ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής να μην κινήσει διαδικασία δυνάμει του άρθρου 86 ΕΚ, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως κατά νόμο αβάσιμη.

106 Από τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

107 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή διατύπωσε παρόμοιο αίτημα, επιβάλλεται η καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα.

108 Επειδή η Autorità Portuale di Ancona δεν διατύπωσε οποιοδήποτε αίτημα περί των δικαστικών εξόδων, φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

3) Η Autorità Portuale di Ancona φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Cooke García-Valdecasas Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas